Тільки подмуть повз нашу хату весняні вітри, тільки стежини в полях протряхнуть, вибираємося з татом до лісу.

Йдемо через поля, де озимина зелено тягнеться до сонечка, де чорно німує ще холодна рілля, де туман у вибалках гойдається й тане поволі, мов сніг.

За ріденькою лісосмугою нам треба братися вгору. Тут перепочиваємо, бо я трохи притомився. Та й чоботи заважкі — на них поналипали глевкі коржі землі.

— На горі легше буде,— каже тато,— там уже краще підсохло. До сонця ж ближче.

Він наламав патиків, і ми зішкребли землю з чобіт.

Вийшли на гору — й перед очима відкрився чорний ліс. Дерева стояли мовчки і здавалися неживими Навіть не вірилося, що на голому розгіллі незабаром вилізуть зелені бруньки, які стануть листям.

— Треба сюди прийти, як будуть бруньки,— сказав я татові.— Не забудь мене взяти.

— А ти хіба їх не бачиш? Вони вже є.

Ми підійшли до берези, і я побачив: справді є.

Такі маленькі горбочки на гіллі. Ніби їх поприклеював хтось туди. Ніби несправжні. Тільки тиша справжня.

Вона густа, мов цей ліс, і волога, як земля під ногами

Вона стоїть під кожним деревом, висить на кожній гілці, пливе на кожній хмарині

І раптом у це безгоміння ввірвався пташиний голос. І йому у відповідь тихо згойднулася гілка, зворухнулася друга, і весь безлистий ліс тихесенько зашемрав. Звідкись узялася білочка і змигнула довгим хвостом у дупло.

Увечері ми з татом спускалися від лісу до села.

Воно розсипалося в долині білими дахами. Хати стоять рівненькими рядами, наче вулики на пасіці

Між ними гуркотіли машини, ходили люди. Тільки, як і в лісі, спокійно, тихо стояли дерева На них теж визирали в світ бруньки.

Але мені чомусь здалося: ці дерева раніше, ніж лісові, дізналися про весну.

А вночі прийшов до мене такий сон. Наші сільські дерева переказують птахами своїм лісовим братам: весна, весна, весна…

І летять невтомні птахи, несуть ті вісті в маленьких дзьобиках, щоб скинути дзвінкою нотою на ліс...